

AM.

KIS LAP

APRÓ TENGER. (Lásd a 333. lapon.)

let.

21. szám. — 1877.

Ára negyedévre 1 frt. 40 kr.

XII. kötet.

A KÉT TESTVÉR.

— Elbeszélés. —
(Folytatás.)

JULISKA is, a tanító is egy perczig zavartan hallgattak; végre Juliska sóhajtva mondá:

— Károly! Hiszen épen ő az oka minden szerencsétlenségnek.

— Ő az oka? Az Istenért, mondjátok hát el, mi történt?

— Mindjárt, mindjárt elmondom, szólt az öreg tanító igen komolyan. Jól tudod, édes Lajosom, milyen rossz utakra tévedt Károly már kis fiú korában; hasztalan reméltük, hogy majd megjavul idővel. Míg te távol voltál a városban kedves fiam, azalatt itthon szomoruan folytak a napok; Károly mindinkább elhanyagolta dolgait s rossz czimborákkal csavargott, sokszor egész héten át. Jó öreg atyátok számtalanszor intette, kérte, fenyegette is, de a konok ifju semmire sem hallgatott; majd mindennap elkövetett valami rossz tettet, úgy hogy atyátok már szinte belébetegedett a sok bánatba és boszankodásba. És minél tovább tartott ez az állapot, annál kevesebb reményünk lehetett, hogy jobbra fordul, mert Károly most már nem kis fiú, hanem nagy legény. A mitől régen féltünk be is következett... Károly nagy bajba keveredett... tegnap rossz czimboráival együtt megtámadtak egy derék legényt, ki nem akart társaságukba szegődni s Károly egy nagy késsel úgy megszúrta, hogy a szegény fiú belehal...

— Istenem! Hiszen ez rettenetes! kiáltá Lajos borzadva. És aztán? Mi történt azután?

— Azután... hát bizony semmi jó, a bíró rögtön küldött pandurokért, Károlyt mint gonosztevőt befogták s most börtönben várja az ítéletet. Jó atyátokat e szörnyű hír annyira lesújtotta, hogy eszméletlenül összerogyott... azt hittük, szörnyet halt, de az orvos megnyugtattott... bizonyosan jobban lesz.

Lajosnak könyek toltak szemébe e sok szomorú hír hallatára s kézen fogva Juliskát, remegő hangon mondá:

— Vezess édes atyánkhöz.

Megindultak, de mielőtt az ajtóhoz értek, épen szembe jött az orvos és Lajos sürgető kérdésére így válaszolt:

— A betegség igen súlyos, de van reményem, hogy még jobbra fordul. Azonban nyugalomra van szüksége a betegnek... ne lepje meg hirtelen, fiatal barátom.

— Majd bemegyek hozzá én elébb, szólt a tanító. Szépen lassan előkészítem az örömré, hogy itt van derék kisebbik fia... Oh! majd meglássa, orvos ur, az öröm nem fog megártani a betegnek...

— Csak ovatosan! felelt az orvos. Holnap majd ismét eljövök.

Már sötétedvén, az orvos távozott. Az öreg tanító bement a beteghez, Lajos és Juliska pedig egy másik szobába vonultak, hova anyjuk is kijött egy kis időre a betegtől, hogy Lajost megölelje; de aztán vissza kellett mennie a beteghez, kinek nagy ápolásra volt szüksége.

Lajos és Juliska maguk voltak a szobában s a lámpa világánál halkan, szomorúan beszélgettek. Juliska elmondta a sok gonosz csíny, melyet Károly esztendő óta elkövetett s a két testvér őszin-

tén szomorkodott a szerencsétlen ifju fölötte, midőn egyszerre megnyílt az ajtó s egy tépett, poros ruhájú fiatal ember termett a szobában. Lajos és Juliska szinte megrezzenve kiálták:

— Károly!

— Igen, én vagyok. Nem vártatok, ugy-e?

— Hogy jöttél ide? kérdé Lajos, ki csakhamar visszanyerte nyugalmát.

— Gyalog, az erdőn keresztül. Hanem most nincs időm haszontalan fecsegésre; nem szöktem meg a börtönből, hogy itt elfogassam magamat. Üldözőim nyomomban vannak, minden perczen itt lehetnek... s azt mondom nektek, ne próbáljatok ellenem valami árulást, mert drágán fizetnétek meg!

E szavaknál Károly egy hosszú éles kést vont elő s fenyegetőleg villogtatá. Juliska sikoltva vonult hátrább; Lajos azonban hideg nyugalommal összefonva karjait, egészen közel lépett Károlyhoz és így szólt:

— Nem volt elég, hogy egy embert már halálosan megsebesítettél? Késtemsz emelni saját testvéreidre is?

Károly kissé megzavarodva eldugta kését, Lajos pedig ismét kérdé:

— Mért jöttél ide? Mit kívánsz? Ha üldöznek, tudhatod, hogy itt meg is találhatnak...

— Persze, ha itt maradnék! Megyek rögtön tovább, de szükségem van pénzre és más ruhára; elbujdosom messzire s fogadom, az ország valamennyi pandurja sem talál meg többé. Szaporán, Julis, hozz pénzt a szekrényből és hozd elő a másik ruhámat.

Juliska nem mert ellenszegülni s kiment, hogy összeszedje, amit Károly kívánt. A két fiu egy ideig némán állt szemben s milyen ellenkező két alak volt! Az egyik csinosan öltözött, komoly, de szelíd, megnyerő arczu mivel ifju, — a másik tépett ruhában, elvadult arcczal, mord tekintettel majdnem valami gonosz rablónak látszott.

Sokáig néztek szótlanul egymásra: végre Lajos fájdalmasan sóhajtva mondá:

— Károly! Károly! Hát ennyire jutottál!

— Ne fecsegj hiába, felelt Károly durván. Nem azért jöttem ide, hogy a te prédikációidat hallgassam; azt hiszed, hogy mert olyan városi gavallér vagy, el fogadom tőled a leczkértetést?

— Nem akarlak leczkértetni, szólt Lajos szomoruan; de testvérem vagy s mélyen elszomorít, hogy ily állapotban látlak.

— Ne legyen reám gondod. Elmegyek s aztán meglehet, soha sem fogtok többé látni. Nagy a világ, megélek én máshol is. Atyánk úgy sem fog sajnálni, tudom!

— Károly! így beszélsz atyánkról, ki annyit áldozott éretted s kit mostani tettet talán a sirba dönt! Térj magadhoz s menj atyánk halálos átyához, hogy megbocsásson neked, mielőtt meghal.

Károly megdöbbenve, meredt szemekkel bámult Lajosra.

— Mi az? mit beszélsz atyánk haláláról?

— Igaz, hiszen te még nem tudod! Szegény jó atyánkat végkép lesujtotta a te mostani tettet... halálosan beteg...

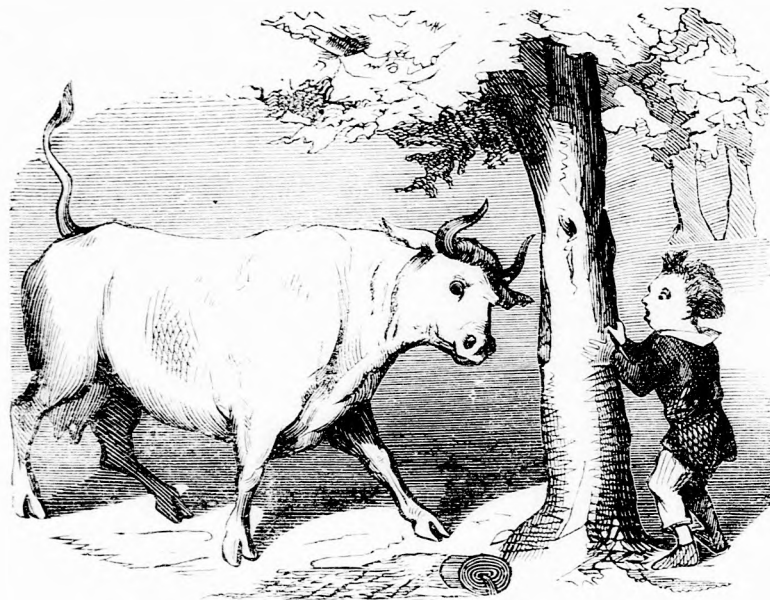
1874

még engemet sem bocsátottak be hozzám. Ha tehát el akarsz menekülni, bucsuzzál el örökre atyánktól, mert talán soha sem látod többé.

Károly elsápadt e szavak hallatára. Szive nem volt még annyira megromolva, hogy ne fájt volna neki a veszedelem, melyben atyja élete forog, — és épen ő

miatta. Elkomolyodott és Lajos azt hitte, hogy most talán hallgatni fog a jó szóra. Megragadta tehát kezét és kéro hangon mondá:

— Károly! Kedves bátyám! még jóvá tehetsz mindent! Gondold meg jól, mit cselekszel! Ne indulj neki a világnak, mint egy üldözött gonosztevő... mert

»MÚ!« (Lásd a 331. lapon.)

akkor végre is igazán az lesz majd belőled... maradj... szenvedd át a büntetést, melyet megérdemeltél s ha majd kiszenvetted: komoly akarattal, igyekezettel jóvá tehetsz mindent, úgy szüleink is, a többi emberek is elfelejtik a multakat!

De Károlyban ezalatt már megint a régi gonosz indulatok kerekedtek fölül; eltaszította magától Lajost s gunyosan mondá:

— Köszönöm a jó tanácsot! Igazán, nagyon pompás volna! Ugy-é várjam be itt szépen, míg elfognak és visszakisérnek a börtönbe, aztán ha elítélnék tiz esztendőre, hát szenvedjem el türelemmel! Gyönyörű multság volna, mondhatom. Hanem, kedves öcsikém, nekem más az izlésem, én már csak inkább járok szabad lábon. Azért láss utána, hogy Juliska mielőbb hozza el, amire szükségem van,

mert nincs időm haszontalan fecsegések hallgatására.

Épen e pillanatban lépett be Juliska a kivánt tárgyakkal. Károly gyorsan átöltözött, zsebre dugta a pénzt s a nagy kést övébe rejtve, minden bucsuszó nél-

kül sebesen kirohant. Néhány pillanat múlva eltűnt a sötétben s Lajos és Juliska egymás nyakába borulva siratták szerencsétlen testvérüket.

— Kedves Juliskám, szólt végre Lajos, ne szólj most semmit szüleinknek ar-

MAGYAR VITÉZEK A POGÁNY KORBAN. (Lásd a 327. lapon.)

ról, hogy Károly itt volt; még növelné fájdalmukat, ha megtudnák, hogy a boldogtalan fiu mint csavargó világnak indult. Majd később ugy is megtudják!

Épen letörölték könyeiket, midőn belépett az öreg tanító.

— No, kedves Lajoskám, most már bemehetsz szegény atyádhoz . . . már tudja, hogy itt vagy s türelmetlenül vár. Egészen fölvidult, mikor lassan-lassan tudtára adtam, milyen kedves vendég van a házban. Hohó! mondtam én a doktor-

nak, hogy az öröm nem árt meg; többet ér az minden orvasságnál, még meggyógyul tőle a beteg.

A jó öreg tanítónak félig-meddig igaza volt ugyan, de bizony nem egészen: szegény Galambos mestert maga az öröm meg nem gyógyíthatta a gutaütésből, mely lesújtotta volt; de midőn a gondos gyógyítás és ápolás mellett lassanként üdülni kezdett, nagyon jó hatással volt, hogy maga mellett láthatta a derék Lajost s gyönyörködhetett a kedves, jó fiuban. Lajos elmondta milyen tervei vannak, milyen szép reményekkel készül elutazni Budapestre, a fővárosba s az atya örömmel hallgatta és egészen felvidult, látván, hogy Lajos kárpótolni fogja a sok bánatért, melyet Károly okozott.

(Folytatása következik.)

TENGERI CSATA VAD EMBEREKKEL.

(Képekkel a 328., 329. és 336. lapokon.)

A mai nap valakinek kedve és módja van nagy utazást tenni s gőzhajón átmegegy a tengerentuli világrészbe, Amerikába, ott épen olyan szép városokat és olyan mivelt embereket talál, mint itthon; nem is történik semmi baja, hanem lát sok szép és érdekes dolgot s mulathat kedve szerint. De ez nem mindig és mindenütt volt így. Mikor bátor és kíváncsi hajósok a mult századokban utra keltek, hogy messze ismeretlen tengereken járjanak és új földeket fedezzenek föl, találtak is új földeket, de mindenhol találtak ősi lakosokat is, kik többé kevésbé vad állapotban éltek.

A vad emberek eleinte roppantul bámulták az európai hajósokat, ruhájukat, fegyverüket s többnyire szívesen is fogadták. De a hajósok közt sok gonosz kalandor is volt s ezek csakkamar bántották,

kinozták a jámbor, együgyű vad népet, elraboltak minden becsesb jószágot, a vadak lassanként meggyűlöltek az idegeneket és ellenségnek tekintették még azokat is, a kik barátságos érzellemmel közeledtek. Mihelyt európai hajót láttak a part felé vitorlázni, azonnal harezra készültek.

Ez a harez persze majd mindig nagyon szomoruan végződött a szegény vadakra nézve. Az európaiak óriási nagyságu hajókon jöttek s a hajón ágyuk voltak; a vadaknak pedig csak apró csónakjaik valának, a puskának hírét sem hallották s fegyverük csak nagy botokból vagy rozsz dárdákból és nyilakból állott. Mikor először látták és hallották az ágyut elsülni, iszonyu rémülettel elfutottak; de lassanként neki bátorodtak, mert látták, hogy az a tűz ókadó szörnyeteg még sem öli meg egyszerre mindnyájukat. Ha tehát az idegen hajó a parthoz közeledett, a vadak egész serege indult ellene; két-három száz csónak is tele volt velük és bátor elszántsággal eveztek a nagy hajónak, hogy erre fölkapaszkodjanak és ott megöljék a fehér bőrű idegen embereket. Ez persze nem sikerült nekik, mert a hatalmas ágyuk elpusztítottak közülök sokat, mielőtt a hajóhoz értek s akik el il jutottak oda, nem kapaszkodhattak föl a magas hajóba, sőt akik közel voltak, azok még nagyobb veszedelembé estek, mert gyöngé ki csónakjukat a roppant nagy hajó egyetlen mozdulata felborította. Ha pedig a hajósok nem akartak tovább küzködni, kiveztek a sik tengerre s oda a vadak az ő apró csónakjaikon nem követhették.

Idők multával a vadak belátták, hogy ők bizony nem mérkőzhetnek a sokkal hatalmasabb európai emberekkel s többé nem is igen ellenségeskedtek. Az európaiak pedig elfoglalták a szép új földeket s a hol akkor vad erdők voltak, ott most pompás városokat, kerteket, ültetvényeket láthatunk.

MAGYAR VITÉZEK A POGÁNY KORBAN.

(Képpel a 325. lapon.)

Az bizony régen volt, körülbelül ezer esztendővel ezelőtt, mikor a mi hős magyar őseink még mint harezias pogány vándor törzsek rettegésben tartották szomszédaikat. Messziről, Ázsiából keltek utra s kerestek kedvük szerint való földet, ahol megtelepedjenek s addig-addig vándoroltak, háboruskodtak mindenféle népekkel, míg végre eljutottak ide a szép magyar földre, melyet azelőtt Pannoniának neveztek s melyen akkor különböző népek laktak. Ezeket a magyarok kiszorították, megtelepedtek és azóta itt él ezen a szép földön a magyar nép.

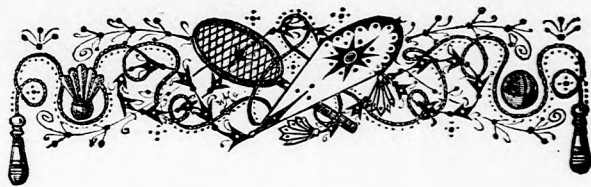
Azok a magyarok, kik akkor itt megtelepedtek, sokban különböztek ám mitőlünk. Nem laktak városokban, hanem sátrakat ütöttek a sík mezőn s azokban pihentek; a földet sem igen mivelték, csak nyájaikat legeltették, a gyermekek pedig nem jártak iskolába, mert iskola akkor bizony egy sem volt az egész országban, hanem a leányok tanultak anyjuktól főzni, fonní, a fiuk pedig, mihelyt erejük birta, próbálgatták apjuk kardját fölemelni, az íjat feszíteni és lovagolni. — A többi szomszéd népek akkor már nagyobbára keresztények voltak, a magyarok azonban ősi pogány vallásukat sokáig megtartották; templomaik nem voltak, hanem árnyas berkekben áldoztak istenöknek, kik től leginkább csak hadi szerencsét kértek.

Mert a pogány magyarok legnagyobb öröme a csata és háboru volt. Mihelyt az

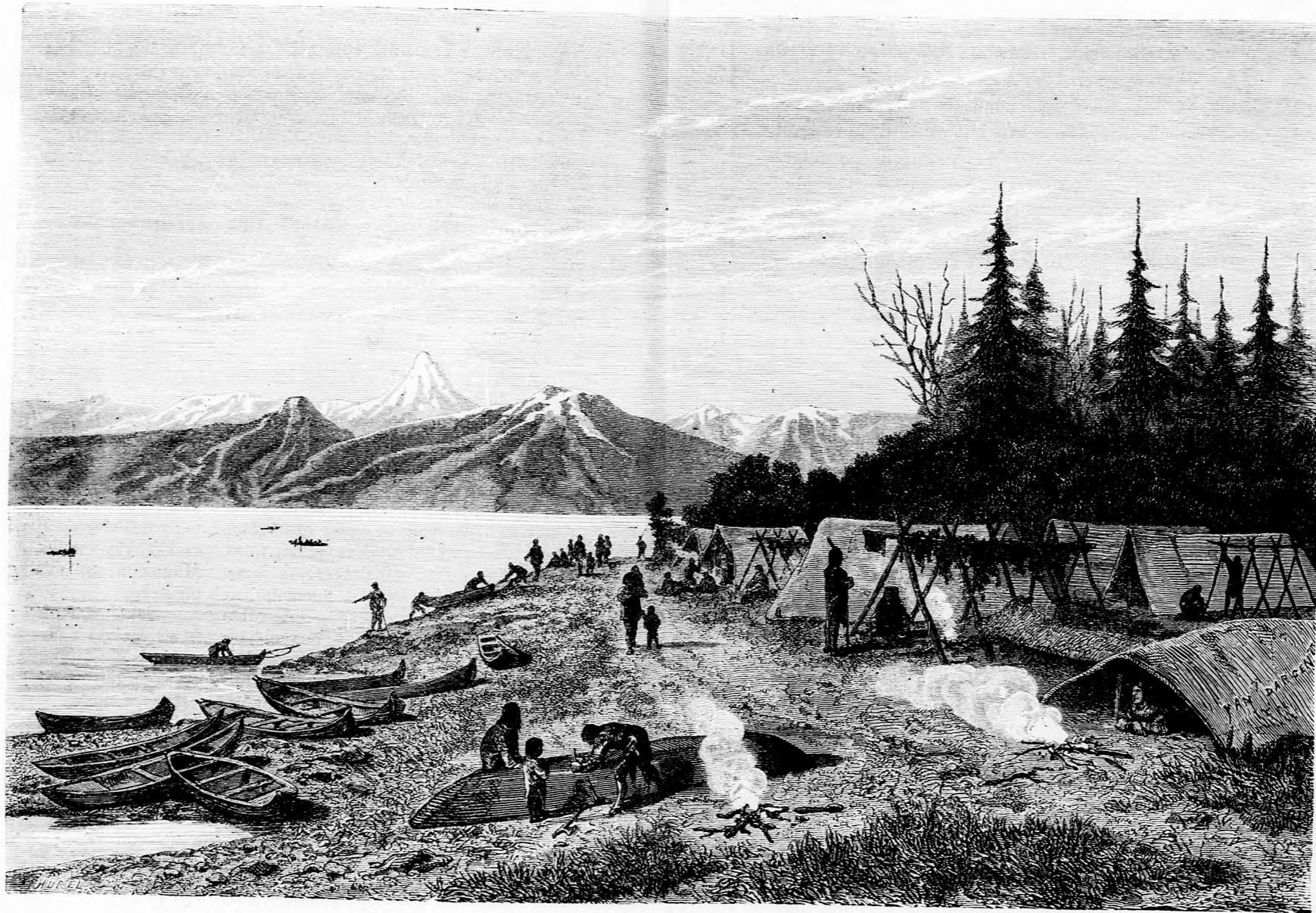
ifju már tudott bánni a karddal és íjjal, nem volt más vágya, mint hogy csatában bebizonyítsa ügyességét és bátorságát; nem is kellett sokáig várnia az alkalomra, mert minduntalan volt háboru a szomszéd népekkel.

A pogány magyar vitézek fegyvere kard, kópja és íj volt s mindegyikkel oly ügyesen tudtak bánni, hogy rögtön zavarba ejtették az ellenségét; pánczelt nem igen hordtak, ez csak nehezítette volna a mozgást, pedig a vitézek az ő fürge, gyors lovaikon azt nem tűrheték volna. Villámgyorsan rohantak rá az ellenségre, aztán sokszor hirtelen megfordultak, mintha futni akarnának s ha ilyenkor az ellenség vigyázatlanul utánuk sietett, veszte volt; mert a magyarok egyszerre ismét visszafordították lovaikat s rácsaptak a magát már győztesnek hívő ellenségre, nem engedtek neki időt, hogy rendbe sorakozzék, hanem lekasabolták, vagy elfogták. A foglyokat magukkal vitték s otthon aztán ezekkel végeztették a nehezebb munkát. Maguk pedig mindig újabb csatákba mentek.

Sokáig tartott ez így, míg végre egy bölcs vezér, kit Szent István néven mai napig is dicsőítünk, a pogány népet a keresztény hitre terítette és szelidebb erkölcsökre tanította. Azután is volt sok háborujok őseinknek és végbevittek nagy hőstetteket, de ok nélkül nem bántották többé szomszédjaikat.

1874

VADAK TANYÁJA A TENGERPARTON. (Lásd a 326. lapon.)

MARISKA ÉS A ROSZ KIS CZICZA.

— Beszélyke. —

KÁROLY és Mariska jó két gyermek volt, szófogadó, szorgalmas, rendes — és mégis mindig baj volt velök a háznál. Mert volt egy hibájok, mely ugyancsak sok gondot és szomorúságot okozott a jó mamának: nem tudtak egymással megfézni. Mihelyt magukra maradtak a szobában, rögtön harc és háboru támadt; Mariska akár hányszor tépett hajjal, sirva eredt futásnak, mert Károly nagyobb és erősebb volt, s így természetesen mindig ő maradt győztes a csatá-
térén.

Az volt a két gyermek szerencséje, — vagy inkább talán szerencsétlensége, hogy az apa, aki igen szigorú ember volt, majdnem egész nap távol lévén, csak ebédre és este felé jött haza a hivatalból: ha ő megtudta volna a két testvér örökös czivakodását, bizony-bizony sok kemény büntetés érte volna mindakettőt; épen ezért az ebédnél és vacsoránál a hamis gyermekek mindig nagyon illedelmesen viselték magukat, úgy hogy az apának igazán öröme telt bennök. De a jó mamáskának annál inkább meggyült velök a baja s nem ritkán fenyegette is a békétlenkedőket, hogy ezentul majd az apára fogja bizni megbüntetésöket; ilyenkor azonban Károlyka is, Mariska is addig kérlelték a mamát, addig ígérték, hogy nem fognak többé czivakodni, míg végre a jó mama megkegyelmezett és minden úgy maradt, mint addig volt.

Károly és Mariska csak ketten voltak testvérek, tehát legokosabban tették

volna, ha szépen megférnek egymással, mert hiszen többnyire együtt kellett lenniök. Igen ám, hogy ha egyiknek is, másiknak is nem lett volna olyan rossz tulajdonsága, mely miatt semmikép sem tudtak megegyezni egymással.

Károly tizenegy éves volt s már a gymnasiumba járt; ő volt az idősebb s bár jó szíve volt, heves, indulatos is volt egyuttal, hirtelen haragra lobbant s ilyenkor sokszor tett olyant, amit később bizony meg is bánt. Mariska kilencz éves volt, okos, eleven leányka, szorgalmas, ki ha az iskolából hazajött, alig félóra alatt megtanulta leczkéljét, elvégezte földványaít s mikor aztán nem volt dolga, hát — ingerkedett Károllyal. Hiába intették, hiába volt sokszor nagy sirás-rívás az effélék miatt, Mariska másnap megint csak újból kezdte és semmikép sem tudott megszokni a pajkos ingerkedésről, testvére bosszantásáról. Mikor Károly javában tanulta a nehéz latin nyelvtant, a nyugtalan két leány kitalált mindig valamit, ami a jó fiut kihozta sodrából; pedig Mariska már elég nagy és okos volt, hogy belássa, mily helytelen dolog, ha szorgalmasan tanuló bátyját bosszantja és háborgatja. De épen az volt a baj, hogy Mariska soha sem gondolkozott e fölött, hanem csak bohóskodott, amint épen eszébe jutott.

Külön szobájuk volt, ahol tanultak, játszottak, a nélkül, hogy valakit háborgattak volna; a szoba igazság szerint a Károlyé volt, azonban Mariska is mindig

ott tanult és mulatott, mert a többi szobában nem igen volt szabad pajkoskodni.

Egy délután, hazaérkezvén az iskolából, mindketten szobájukba vonultak s a nagy asztalnál szépen tanulták a leczkét. Károly legelőször is a nehéz számtani föladványt készítette el, gondosan letisztázta, aztán félretette és homlokát két kezére támasztva, neki fogott annak a nehéz latin nyelvtannak. Egészen elmerült a tanulásba s bizony észébe sem jutott arra ügyelni, mit csinál Mariska. Pedig jól tette volna, ha odanéz, mert a kis leány már megint csinyen törte a fejét; leczkét hamar megtanulván, csakhamar unatkozni kezdett s addig addig kapargált az asztalon levő könyvek és irások között, míg végre kezébe akadtt a Károly által szépen kidolgozott számtani föladvány. A nélkül, hogy jól meggondolta volna, mit csinál, — megfordította a papirost és a föladvány hátára tintával, jó vastagon odapingált egy nagy bajszos embert, ropant pipával, sarkantus csizmával. Nagyon fura volt, olyan fura, hogy Mariska maga is hangosan fölkaczagott, mikor e mesteri rajzzal elkészült.

A nevetésre Károly is fölpillantott s majd leesett a székről ijedtében, mikor látta mit tett Mariska. De a következő pillanatban már rettenetes harag váltotta föl az ijedelmet: arcza lángvörös lett, fölugrott és vadul rohant Mariska felé. Nem lehet tagadni, hogy bizony volt is oka haragudni; hiszen egy óránál tovább dolgozott a föladványon, le is tisztázta hibátlanul s remélte, hogy holnap az iskolában »jeles«-t kap dolgozatáért; de ha így össze mázolvá adja be, »jeles« helyett okvettele-

nül büntetést kap a szigorú tanártól, mert az nem járja, hogy a dolgozatok hátára ilyen bolond figurák legyenek odapingálva; nincs tehát más hátra, mint újból megírni az egészet!

Ez valóban nem volt mulatságos dolog s mikor hozzá Mariska még nagyot nevetett is, a heves Károly szörnyű haraggal neki rontott és, mi tagadás benne, bizony amugy igazán nyakon ütötte hugocskáját.

(Vége következik.)

»MMÚ!«

(Képpel a 324. lapon.)

M

MÚ,

Te roszt fiú!

Fejemen a szaru

Rögtön leszur

Kis ifiur.

Mmú!

Fiam a kis borjú

Oly szomorú,

Bögését hallani iszonyú.

Panaszkodik reád,

Kövel meghajítád;

A fél szemé földagadva,

Akkora mint a bőrlapda.

Mmú,

Te roszt fiú!

Még egyszer kedvezek,

Nem szedem ki begyedet.

De jövőre

Kicsi dőre

Haszontalan kis fiú

A türelmem

Nem lesz ilyen

Hosszadalmas tartamú,

Mmú!

1874

FÖNT ÉS ALANT.

ENYHE homályban leng el a tájon
Éjjeli lepke.
Jó sűrű fátyolt ime reá von
A szelid este.

Am jön az ellen, parti madárka
S kergeti egyre.
Már is eléri, csapkod a szárnya . . .
Jaj kicsi lepke!

Csípi a csőre . . . Ah, mi szerencse!
Elszabadúla!
Elszabadúla és lekerengve
Földre lehúla.

Földre lehúlla. Ott lesi várja
Földi egérke.
Földi egérnek lett lakomája
Lepke szegényke.

A P R Ó T E N G E R.

(Képpel a czimlapon.)

MARGIT SZIGET díszes kertje
Csupa lomb, virág.
Itt sétál a fővárosi
Szép uri világ.

Van e sziget ligetében
Sok nagy palota.
Karjaival átöleli
Az ezüst Duna.

Akinek nem kell a zajgás.
Ott a zöld magány.
Zenekarral versenyt szól a
Rígó, csalogány.

Sziklafalnak homlokáról
Meleg víz zuhog,
A ragyogó fürdő-házban
Száz felől bugyog.

Medenczéknek szökő kutja
Sokfelé esevog,
Szivárvány színekben hull a
Gyöngyös permeteg,

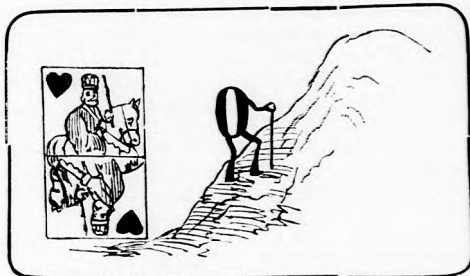
Az egyik medenceze tükrén
Mi az ott? Habó!
Amint látom, nagy vitorlás
Tengeri hajó.

Kormányosa, a kis Otto,
Jeles tengerész;
Nem akasztja őt a szikla,
Se vihar, se vész.

Biztos kézzel bajokon át
Jól vezérel.
Nagyra is van vele. — Szüli
Jót nevet neki.

K É P R E J T V É N Y.

— Földrajzi. —

M E G F E J T É S E K É S M E G F E J T Ő K.

»A KIS LAP« XII. köt. 17-ik szá-
mában közölt képrejtvény megfejtése:

»Dunán innen, Dunán tul.«

Helyesen fejtették meg: Ebeczky Róza, Schwarcz Kálmán, Buday Emma, Popper Zsiga, Neumann Ilona és Miksa, Rohonczy Lajos, Balassovich Ilka, Alice és Laczi, Lőrinczy Janka és Aranka, Hoffbauer Lajoska, Jezovics Ilona, Mariska és Kálmán, Kollerich Margit, Schiffer Imre, Bauholzer Irén, Rubint Gábor és Dezső, Bak Sámuel, Brüll S., Kohn Mór és Áron, Klein József, Nerolda Károly, Török István, Kunstadt Jakab, Kiss József és György, Jeszszky Matild és Anna, Lejtényi Anna, Hirschler Ödön, Torossy Oliva és János, Legény Oszkár és Lajka, Bankos Izidóra, Majtényi Regina, Victoria és Margit, Vojtek Ilka és Lajos, Zinsenheim Ilon és Teréz, Karfunkel Károly, Pottyondy Margit és Ilonka, Fányl Zoltán, Groszmann Száli és Matild, Klein Albert, Cziner Ignác, Friedmann Száli, Kohn Lilla, Szalay József, Macher Ilona és Ernő, Nehrebeczky Ilona, Koller Ilka, Kampis Lenke, Neuman Etelka, Weinberger Ilka, Molecz Károly, Vlasics Mariska és Katicza, Schmidt Laura, Knebel Feri és Kálmán, Unger Béla, Czóbel Margit, Retezár Etelka, Kőházi László, Remenyik Pista, Mezey Emil, Schulpe György, Bodó Lajos, Klein Matild, Kremniczky Józsi, Máj Berta.

*

A »KIS LAP« XII. köt. 18-ik szá-
mában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Ponty.“

Helyesen fejtették meg: Majláth Gusztáv, Roszner Aladár, Macher Ilona és Ernő,

Buday Emma, Rudolf Irma, Balassovich Alice, Ilka és Laczi, Dushegyi Gyula, Vutkovich Sándor, Sziklássy Etelka, Vojtek Ilka és Lajos, Obetkó Lujza és Dezső, Steinberger Adolf, Degré Miklós és Andor, Kenessey Vilma, Meisels Regina, Paiss Mariska, Karfunkel Károly, Rubint Gábor és Dezső, Fraenkel J., Falkay László, Zinsenheim Ilon és Teréz, Jeszenszky Matild és Anna, Jankó Gyula, Rosenthal Emilia és Zsigmond, Buda Aranka, Marosekényi Ottmár, Pottyondy Margit és Iona, Fáy Frigyes, Karakasevics Mariska és Olga, Braun Ödön, Reicher Margit, Rozinger Gizella, Jenny és Béla, Link Jetka, Buk Irma és Samu, Dégner Mari, Brüll Soma, Kohn Berta, Mór, Áron és R., Klein Z., Koller Ilka, Sztankay Kálmán, Fried Emil és Lajos, Szénási Emma, Rohonczy Lajos, Kampis Lenke, Schmidt Mari és Stern Fanni, Molecz Károly, Schmidl Laura, Popper Zsiga, Barczán Etelka, Knebel Feri és Kálmán, Jezovics Iona, Mariska és Kálmán, Pongrácz Irén és Margit, Boleman Árpád, Krisztel Sarolta, Unger Béla, Czöbel Margit, Kumer Béla, Török István, Zsoly György, Komjáthy János, Rosenbaum Nándor, Spiezer Vilma, Burger Mariska, Singer Adél, Schulpe Alfonz, Muraközy Ilonka, Mezey Emil, Littmann Irma, Mari és Helén, Kárik Sándor, Sturm Teréz, Irma és Gábor, Remenyik Pista, Horváth Lajos, Kruplanicz Lajka, Szeréna és Aranka, Bildhauer Róza és Andor, Hirschler Ödön, Khlayber Frieda és Arnold O., Jagaries Janka, Sándor és Kálmán, Kremniczky József, Bleuer Berta, Schwarcz Kálmán, Kepf Irén, Kohn Hugó, Klein Matild, Bodó Lajos, Kőházi László, Lithvay Mariska és Ilka, Kiss József, György és Ádám, Taufert Sándor, Tubl János, Berdy János, Pszula Anna, Vörös Anna (a megfejtők sajtókezüleg irjanak máskor F. b.), Máj Berta, Arnold Olga, Schönborn József (és nem: József Schönborn), Gráber Irma és Gyula, Henger Béla.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

(Vége.)

Orosz Berta. A rejtvény ügyesen van kidolgozva és megrajzolva. Átadtam a metzőnek. — **Buday Emma.** Nem kételkedem, hogy küldeményed a magad emberségétől telt ki. Így, csekély változtatással, belőle egyet-mást fogok közölni. — **Blaskovich Iona.** Egy kis javítgatással kiadható. — **Rosenthal Emilia és Zsigmond.** Az első az, hogy csinios formába kell öltöztetni, ami a beküldőnek adolga. A másik, noha jól van megszerkesztve, de mint némileg politikai színezetű és a nap eseményeivel foglalkozó, a »Kis Lap«-ban nem találhat helyet. — **If. Vaskovich Sándor.** Mindakettő rég megje-

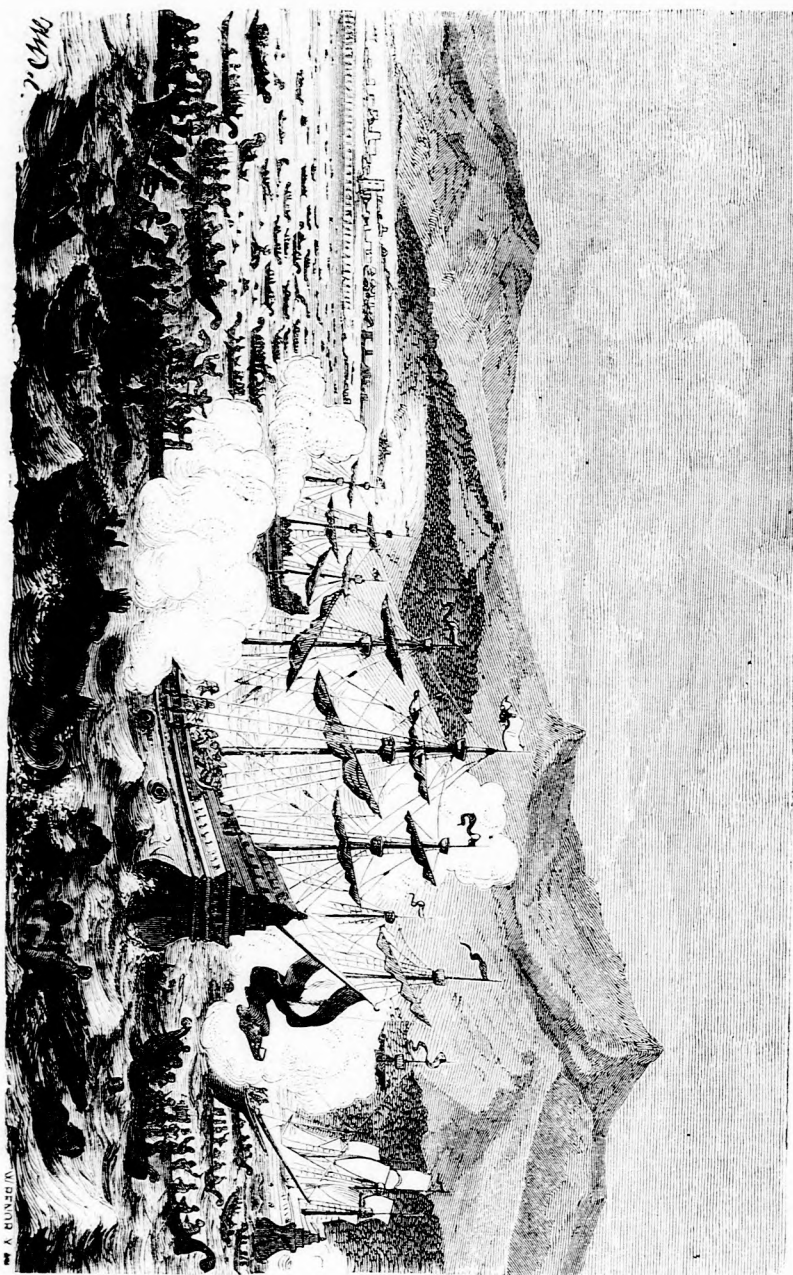
lent a »Kis Lap«-ban. — **Sziklássy Etelka.** Már negyedik vasárnapja halogatom az oda-utazást. Reményelem, e hó folytán még megcsik. De hol keressetek föl, kis lányom? — **Szücs Lajos és András.** A rejtvényekben van néhány használható. — **Nerolda Károly.** Ha még sehol sem jelent meg, szivesen kiadom. *B* betű körül *B* betűk, megfejtése »Rum.« Hogy érted ezt? Tán láttál valahol egy hasonló német képrejtvényt; mert németben valamennyire talál, bár e nyelvben is érthetetlen. — **Bauholzer Irén.** Szeretném ha megírnád: jobban vagy-e már? Szívemből óhajtom, hogy úgy legyen. — **Schiffer Imre.** Az 1-öt nem értem. A 2-ik talán nagyon is ösmeretes. Ird meg, honnan vetted. — **Vollgang Vilma és Irén.** A daloeska zenéje valóban sikerült s nyilván közlöm is. De hogy van az, hogy a hangjegyek idegen kéziratot mutatnak? — **S. A. (Bápst.)** Ami jó a küldeményben, az nem a »Kis Lap«-ba való; ami meg bele való volna, az nem jó. — **Balogh Dénes.** A fámetszés elméletét itt bővében el nem mondhatom: talán egyszer a »Kis Lap«-ban. Egyelőre csak annyit: hogy a rajzművész fényesített síma puszpángfa-koczkára rajzol, s a fámetsző, a vonásokat épségben hagyva, minden egyebet kivág onnan. — **Prandtner József.** Lány nem házasodik, hanem férjhez megy. A rejtvények 1-e már megjelent. A 2-ban a »pip« szó nem általában ismeretes. Forgó bácsinak nincs ugyan keresztneve; de ha épen két neven akarod szólítani, ám nevezd Forgó Jánosnak. István öcsédnek sugd meg, hogy amit küldött, az még nem válik be. — **Juhász Mihály bácsi.** Elég jóízű tréfa. Csekély javításokkal hová előbb sorát ejtjük. — **Kremnitzky Józsi.** Bizony neked igazságod van. A rajzoló az ibolyát kéknak is gondolta. Hanem aztán a színező, aki nem ismer csak piros virágot, az ibolyát is pirosnak festette. Kérdésed minden esetre figyelemről és itéletről tanuskodik. — **Cseh Szeréna.** Az egyik meg fog jelenni. A másik már mint »Ernö« látott napvilágot. — **Szalacsai Mariska és Gizela.** Csak rá kell nézni s legott meg van fejtve. — **L. J.** Egy kis pajkosságért, melyben nyoma sem látszik a rozlelkűségnek, vízbe fulasztani három iut, nagy kegyetlenség. — **Arnold Olga és Schönborn Józsi.** Mi az a »kegytűz«? Nem fog egyébként ártani, ha a magyar nyelvvel jobban megbarátkoztok. Mert ahoz képest, hogy folyékonyan irtok, sok nyelvtani hibát követtek el. Nyilván nem anyanyelvetek a magyar; ha így van, akkor igyekvéstek magyarul írni is érdemes már az elismerésre. — **Szücs Lajos.** Szerkezeti hibájuk nincsen, de igenis könnyűek. — **F. E. (Ngy-sukl.)** A táviratra valóban nem volt szükség, mivel a kitűzött határidőt, a távolabb lakók érdekében, rendszeren ugysis megszoktuk hosszabbítani. —

Schö
meg
világ
kevé
felejt
öven
...
vasd
tét. I
nyí
köz
albu
krt s
küld
tanit
köve
keze
is mi
bevá
visz
zoló
betű
Hog
jobb
Vala
lete
sora
vés
szeb
képe
mélt
tesz
férfi
soka
érde
bözt
ban
hatj
kítü
vagy
meg
mag
bár
gon
ket.
jeler
mog
küle
ninc
vas
rajz
Au
élni
idő
sabl
Tán
mel

Schönfeld Arthur. A rajz szerfölött ügyes; meg fog jelenni. — **Br. Elseaux Lenke.** Nem világos. A három »paraszt« nem pár: pár még kevésbé. — **Majtányi Regina.** A fiókot nyitva felejtéd s a te kis Lujza hugod a földadványodat öven darabra szedte. Biz ez borzasztó. Hanem hát ... nem kell az asztalfiát nyitva felejtetni. Olvasd el csak figyelmesen a kis Lenke történetét. Egy kicsi belőle rád is illik. — **Szentiványi Anna és Margit.** Az arcképeket nagyon köszönöm; szíves helyet foglalnak el Forgó bácsi albumában. A színdarabkát, mellyel 15 frt 20 krt szereztél egy jótékony czélnek, bátran megküldheted. Kinek vetni nem foglak érte; ezt tanító bácsi nem jól mondta. Amiből azért nem következik, hogy kiadom a művecskét. Az igyekezet már magában is érdem, ha sikerrel nem jár is mindig. — **Dienes Gábor.** Ha a történetke beválik, szívesen közlöm. Károlyka üdvözlését viszonzom. — **M. Á.** A másodikát átadtuk a rajzolóknak. — **Sznási Emi.** Egy körben öreg O betű ebben meg kis r; megfejtése: olvasó kör. Hogy magyarozod e t ki, barátom? A másik jobb, de nagyon is könnyű. — **Alfonz György.** Valamikor költő is lehet belőled; mostani kísérleted azonban még gyarlócska. De egy-egy jó sora azért mégis van. — **„Kis Izsákok.”** A kedves levélke nagyon jólesett s ami benne jót kívántok nekem, megilletődve fogadom mint legszébb díját fáradozásimnak. De Forgó bácsi arcképének közlését nem engedhetem meg. Értem, méltányolom kívánságtokat, mely engem büszkévé tesz; büszkévé, de nem hiúvá. Sokkal jelesebb férfiak és nők vannak az országban, a világon, akik sokat fáradoznak a gyermeknevelés körül, nagyobb érdemmel nagyobb jogot is váltottak a megkülönböztetésre. Ha valakinek arcképe valamely lapban megjelen: ez kitüntetés. De azt nem kívánhatjátok, hogy önmagamát a saját lapomban kitüntessem? Ez annyi volna mint dicsekedés, vagy mintha valamely fejedelem — bocsássatok meg e hasonlatot, más nem jut eszembe — önmagának tűzné mellére az érdemkeresztet. Ugyé bár ez nem járja? De némileg segíthetünk a dolgon. E végre írjátok meg pontosan czimeteiket. — **Hóbor Kálmán.** Már valamennyi megjelent. — **Roszner Aladár.** Keményebb háju mogyorókat — azaz nehezebb rejtvényeket küldj. — **Lichtman Giza és Vilmos.** Az elsőnek nincs értelme, a másik meg tul is megy sok olvasó pajtástok ismeret-körén. — **E.** A csinos rajzok közül egy meg fog jelenni. — **Csongvai Anna.** A versben nem szabad olcsó rímekkel élni. A verselés tudományát azonban még van idő elsajátítanod; addig bizony sokkal hasznosabb dolgokat tanulgathatsz. — **K. S. (Saj. Ka.)** Tán halottak napjára, amikor a költemény, melybe van egy-egy sikerültebb sor, inkább ide-

jén való lesz mint most tavasszal. A versnek természetesen tetemes javításokra van szüksége. — **Dorina.** A versike aféle időjárás actualitásra vonatkozván, szerencsére idejét multa. Szerencsére ugy a vetésekre mint a költőre nézve. Hanem azért »jó barátok maradtunk.« A »kis Izsákok« hol laknak? (A kézirat azonossága t. i. árulkodóvá lett.) — **Török Sarolta.** Hiszen a te rejtvényedet, Sárrikám, a czicza is kitalálja! — **Kotzó Kornélia Pál és Kovács László.** Az egyik meg fog jelenni. De hát hármotoknak kellett bele kapaszkodnotok egy kis rejtvény megszerkesztésébe? — **Kis Béla.** A talányok ügyesek. Egyiknek sorát is éjtem. De amin nagyon épültem: az a te takaros írásod és szabatos előadásod. — **Macher Ilona és Ernő.** Összefogva semmi jelentősök; külön-külön meg könyűek. — **Degré Miklós.** Rajzolva valóban csinosan van; hanem aztán ezt is azonnal kitalálja minden gyermek. Telik tőled fogasabb is. — **Jezovics testvérek.** Hami el van fogadva, az meg is jelen. De ha látnátok mennyien vannak még elöttetek hasonló jogokkal a megjelenésre! De azért ne évődjete; a »Kis Lap«-nak nem is az a földadata hogy rejtvényt, verset, elbeszélést írkaljátok bele. Azért vagyok itt, hogy én irjak nektek, nem ti nekem. — **F. M. (Bldv.)** Milyen költségeket említ ön? Azt, hogy egy derék nevelőnek kezére járok s buzgalmában gyámolítom, csak nem fogom tán megűztetni magamnak? Csak folytassa megkezdett munkáját s bennem s különyömben mindig hű támogatásra fog találni. — **Batta Ilma.** Jóllehet még csak hét éveske vagy s csupán egy év óta járod az iskolát, a természetrajzi földvány megfejtésében annyi önállóságot és szorgalmat mutattál, hogy el nem mulaszthatom, téged külön emelni ki többi társaidd közül. Bár kerülne okom és alkalmam, hogy tanítvány-társaidról is ilyet hirdethetnék a »Kis Lap« számos kis olvasóinak. Várom rá az okot és ohajtom az alkalmat. — **B. Bffy D. (Apgyf.)** Amit a gyermek önerejéből alkot, az minden gyarlósága mellett becsesebb a »Kis Lap« czéljaira nézve, mint bármely sikerült dolgozat, mely idegen segítséggel készült. Ily szempontból fogtuk föl és méltányoltuk Ferencz dolgozatát. — **Máy Berta.** Ugy eshetik sora, hogy nem sokára látjuk egymást. A többi rendben van. — **Sugár Cornél.** Két szót nem szabad ilyen földványban összefoglalni. Rimeid sem jók. Hasznos időtöltésül azonban beválik az eféle rejtvény-faragás. — **Gr. Waldstein Roza.** Rendben van. **Kosztolányi Ilon.** Már megjelent. — **Gf Billingen Dela.** A munkálatot szívesen elfogadom, ami nem azt jelenti, hogy ki is adom, ha nem üti meg a mértéket. Ohajtom, hogy megüsse. A többit átadtam a kiadó hivatalnak. A szíves érzelmeket viszonzom. — **Deutsch Géza.** Mind ösmeretes.

1874

TENGERI CSATA VAD EMBEREKEL. (Lásd a 326. lapon.)

Felolós szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
 Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.